

En esta sección sólo se publicarán las cartas que vayan acompañadas de una completa identificación del autor (nombre, dirección, DNI y teléfono, en su caso), aunque si así se solicita, es posible la firma bajo seudónimo o iniciales. SEGRE no devolverá los originales y, en caso de que su extensión rebasa las 20 líneas (1.200 caracteres), se reserva el derecho de resumirlos.

El 16 de maig va haver-hi vaga a l'ensenyament públic?

Sr. Director:

Bona pregunta! Perquè veient el seguiment d'aquesta i la concentració als Serveis Territorials, no sabia què dir. Però anem a pams. L'altre dia el MHP Quim Torra es queixava de la quantitat de vagues que estava patint el seu govern i ho feia amb un to gemegós. I a mi em va fer riure. Per què deus ser, senyor president? Doncs perquè, com li han dit des d'altres sectors, el seu govern no fa res, és inactiu.

Al cap d'uns dies també vaig escoltar les declaracions del senyor Ernest Maragall que deia que els i les docents érem pilars fonamentals de la societat. Bla, bla, bla... I té raó. Però del que no va parlar és del pressupost que el seu govern destina a aquesta educació. Ja fa cursos que estem per sota de la mitjana europea, i així, no es construeix res, senyors del govern.

La situació és greu, respecte a l'any 2010 tenim 62.939 alumnes més i només 329 docents més i la despesa per alumne encara està 303 euros per sota del que estava l'any 2010. Aquesta pèrdua de finançament ha comportat una pèrdua en la qualitat del servei, però també en les condicions laborals i morals del professorat. Entre aquestes, el retorn de l'horari lectiu de 18 hores

a secundària, 23 a primària i 21 a adults, rebaixar ràtios, no tancar cap grup a la pública, la reducció de 2 hores per als més grans de 55 anys, la conversió dels terços en mitges jornades, el retorn del primer estadi als sis anys amb efectes retroactius, la consolidació del personal interí, la retirada del Decret de plantilles, entre d'altres. La recuperació d'aquests mateixos punts ja es va posar damunt de la taula amb la signatura de l'acord del 31 de gener del 2017, quan es va signar la desconvocatòria de la vaga del 9 de febrer. Per tant, no estem demanant res que no estigués signat abans i que havíem de recuperar de manera progressiva. Doncs ni això! El Departament ens ha donat un cop de porta i adéu. Per altra banda, també vull fer autocrítica al respecte, per-

LA CARTA DEL DÍA

Inoblidable

SR. DIRECTOR:

Fa pocs dies va morir el Pep Sánchez. Una vida de treball per la dansa tradicional catalana, gestionant, demanant a totes les administracions amb insistència i honestat.

Persones anònimes com el Pep, són les que fan que la vida sigui un plaer són les que construeixen bones energies, són les que ens ajuden a ser espiritualment gloriosos.

Al funeral, la família, amics, la coral, un excel·lent rapsode, només 2 polítics i alguns companys de les bones èpoques, de les èpoques difícils, de les èpoques on la llibertat i la cultura eren l'única esperança.

Pep, no es va sentir la *Mimosa* al teu funeral, però l'has escoltat, segur, entrant al cel amb les portes obertes de bat a bat, interpretada pels millors músics de la història.

BLANCA ARAGONÈS RICART

què tot i ser el sindicat més petit a l'ensenyament públic en representació de delegats, creiem que sempre que hi hagi motius per fer una vaga –que n'hi ha!–, s'ha de fer. Ara bé, els sindicats hem de ser prou llestos per saber col·locar-la en el moment clau i amb prou seguiment al darrere. Era ara el moment? Després de diverses convocatòries seguides de vaga i a final de curs? Al final, tinc la sensació que alguns sindicats han volgut treure múscul, però amb un seguiment del 8% a Lleida i sense gairebé cap repercussió als mitjans de comunicació, de què ha servit? Per treure'ns rèdit davant de l'administració!

Necessitem el suport de tots i totes les docents per fer efectives aquestes demandes i, des del meu sindicat, FeSP-UGT Educació de les Terres de Llei-

da pensem que quan vas a una vaga, que per una altra banda, és l'eina més important que tenim els sindicats, has de tenir molt clar que tindrà seguiment i repercussió, perquè si no ja ho diu la dita "si hay que ir se va, pero ir pa' na...".

JOSEP M. IBÁÑEZ. SECRETARI DEL SECTOR EDUCACIÓ. FETE – UGT EDUCACIÓ TERRES DE LLEIDA

Agenda 2030 Lleida

Sr. Director:

En aquest breu escrit voldríem expressar la nostra satisfacció als organitzadors de la 30a edició de la Trobada empresarial al Pirineu per haver convidat com a ponent la senyora Cristina Gallach, alta comissionada del Govern espanyol per liderar el desplegament de l'Agenda 2030, que va participar en la taula

de debat *La empresa ante la Agenda 2030 y el Desarrollo Sostenible*, presidida pel Rector de la UdL.

Afortunadament, ja som molts els privilegiats que hem tingut la sort d'escoltar i el goig de conèixer personalment Cristina Gallach, la responsable d'empènyer i accelerar les activitats de difusió, sensibilització i implementació dels Objectius de Desenvolupament Sostenible, reconeguts amb l'acrònim ODS, que des d'ara també es podran visualitzar a la pàgina web de l'Agenda 2030 Lleida.

Tanmateix, el més destacable de la senyora Cristina Gallach és el seu compromís amb el Global Compact de les Nacions Unides, un exemple a seguir per a nosaltres, de tal manera que ha esdevingut el primer referent proactiu i convincent en el propòsit d'incentivar iniciatives de partenariat per generar canvis sistèmics, per al futur del planeta, per al benestar de les persones i el progrés d'empreses i organitzacions.

RAMON PUJADES CIVIT. SIGNATORY DEL GLOBAL COMPACT

Aclaración

El patrocinador de los equipos de baloncesto del CB Cappon es la empresa ROCA BORRÀS i no la de Ros Roca como por error apareció en el suplemento *Esport Base* del pasado sábado.

Envíe su foto a cercle@segre.com. Una selección más amplia de cartas puede encontrarse en SEGRE.com

CRÓNICA POLÍTICA

El poder político se juega en cinco finales

MANUEL CAMPO VIDAL
PERIODISTA

VOTAMOS DOS veces en un mes, el 28 de abril y el 26 de mayo, pero aún no sabemos quién ostentará en España el poder local, provincial, regional y nacional. Cuatro votaciones finales entre concejales, alcaldes y diputados lo decidirán. Y queda Europa, la quinta final.

El sábado 15 de junio, la primera: constitución, a las 12 en punto, de los 8.131 ayuntamientos, como cuando se juegan partidos de fútbol simultáneos para saber quién descende y quién va a Champions. Que los resultados de un estadio no influyan en otro. Habrá sorpresas mayúsculas. ¿A saber quién gobierna Madrid y Barcelona! Parecía que Martínez Almeida del PP y Ernest Maragall de Esquerra, respecti-

vamente; pero no descartan a Begoña Villacís de Ciudadanos y a Ada Colau. Un personaje como Manuel Valls, que mira la política a largo plazo, ha introducido una referencia de hombre de Estado que ojalá traten de emular algunos de los jóvenes que aspiran a gobernarlos. Son las dos grandes incógnitas municipales, pero se calcula que en casi un millar de ayuntamientos no hay seguridad total de lo que va a suceder. Depende de los pactos, que pueden ser asimétricos, pero también de fugas en la disciplina de los partidos y de rivalidades personales, a veces insalvables.

En las semanas siguientes, constitución de Diputaciones y Juntas vascas –el poder provincial– más los Cabildos y Con-

sells, los gobiernos de cada isla canaria o balear. El resultado de este reparto de poder depende de los pactos generales, pero también de lo que haya sucedido en los ayuntamientos y de las posibles impugnaciones y recursos. Mucho presupuesto en juego. Por ejemplo, en la Diputación de Barcelona son 300 millones de euros; y 150 en la de Pontevedra.

La tercera final, las votaciones en los Parlamentos autonómicos, no será simultánea. Deberá resolverse en las próximas semanas. Valencia votó antes, el 28-A, y ya sabemos que gobernará el socialista Ximo Puig, pero cualquiera adivina el resultado en Castilla y León, o en Aragón. Lo de Navarra da para una miniserie televisiva de intriga y pasión.

Y la cuarta final, la equivalente a la Liga, comienza a prepararse en el Congreso de los Diputados. Nadie duda: ganará el equipo de Pedro Sánchez, pero aún no se sabe con qué ali-

neación; seguramente necesitará una prórroga, o sea, segunda votación para la mayoría. Al líder socialista le gustaría un gobierno monocolor, aunque Pablo Iglesias esté empeñado en un gabinete de coalición. Albert Rivera no para de hablar del "gobierno de Sánchez y sus socios"; pero esos socios, los que no le aprobaron los Presupuestos Generales y le negaron la posibilidad de que Miquel Iceta presidiera el Senado, incluso vulnerando la legalidad, son poco de fiar. El discurso de Esquerra promete, pero su miedo visceral a Puigdemont, igualmente correspondido, los convierte en ruletas rusas. Parece que el Presidente preferiría evitarlos. Paradójicamente, la solución está en manos de Rivera. O de Casado.

Esa es la gran final española, pero no olvidemos la europea. A las 24 horas de cerrarse las urnas europeas, Macron y Sánchez cenaban en París. Acaso la oposición, no haya sabido

percatarse de que el peso de España en Europa se ha disparado al alza. Con el Brexit duro, que anima en Londres el propio Donald Trump, el eje francoalemán necesita una tercera pata sólida y fiable para mantener el tablero de mando europeo. La pata italiana está quebrada. Atentos porque Salvini quiere ser el Trump europeo y Sánchez puede convertirse en el anti-Salvini. Macron y Sánchez van a una, como jefes de fila de liberales y socialdemócratas en la Unión; los alemanes, aunque con el liderazgo debilitado, están de acuerdo. El objetivo común es parar al populismo de extrema derecha en cualquier versión, sea eurófoba, xenófoba o hipernacionalista. Rivera, si quiere ser el Macron español, debe tocar esa partitura. Aliarse con Vox, aunque sea discretamente, es desafinar. Tiempos apasionantes e inciertos. Todo el poder en el aire. Cinco finales en dos meses.